

G-klaven

Medlemstidning för Geijerskolans elevförbund

Våren 2019

Krönika

Vinter, vinter och åter vinter!

Termometern på morgonen idag, i mitten av mars, visar på minus 13 grader. Det har varit en kall natt igen. Vi har bakom oss en rejäl och snörik vinter i Ransäter. Nästan inte en dag utan snöfall. Vackert och idylliskt, jovisst, men också förenat med mycket jobb med skottning och halkbekämpning runt om på internatet.

Nu ser vi fram emot ljust och våren och den vackra försommartiden i Ransäter!

Närmast på agendan är rockmusiklinjens turnéer ute i landet, musikteatergruppernas avslutningsföreställningar och vår årliga och välbesökta Vårkonsert på Arenan i Karlstad. Och på lördag den 18 maj har vi som vanligt öppet hus för alla som är intresserade av Geijerskolans verksamhet. Välkommen då!

Inom kort börjar arbetet med att anta elever till kommande läsår. Musiklinjernas antagningsförfarande inleds i mitten av april, dels här i Ransäter, men även i Stockholm. Att kunna möta en sökande i Stockholm och informera om Geijerskolan har visat sig vara fruktbart och lett till att flera sökande valt att börja på Geijerskolan.

Som jag nämnde i höstas har musikhusbygget kommit igång. Tak och väggar är uppe och interiört pågår arbetet med innerväggar och tekniska installationer. Det är ett avancerat byggprojekt, imponerande och prestigefyllt. I oktober är det planerat att stå klart.

Vi tog första spadtaget i höstas tillsammans med Sven Ingvars-sångaren Oscar Magnusson och komikerduon Johan Östling och Björn A Ling. Och de har lovat att komma tillbaka när det blir dags för invigning. Det kommer att bli Värmlands finaste musikhus specialinrett och med inspelningsmöjligheter. Vi tror att det kommer att locka elever till Geijerskolan och att satsningen blir ett lyft för hela skolan. Väl mött när det blir invigning!

På fastighetssidan har vi under våren arbetat med brandskyddsåtgärder. Rektorsgården har fått nya utrymningsvägar, ett centralt brandlarm och nya brandsäkra dörrar. Ett omfattande, men nödvändigt arbete.

Nya kurser för läsåret 2018/2019 är bland annat tre distanskurser för seniorer med inriktning måleri, litteratur och meditation. Det har slagit väl ut. Vi lyckades fylla kurserna och ger i höst ytterligare en seniorkurs, nu med inriktning musik. "Seniorerna" är en ny målgrupp som verkar trivas riktigt bra på Geijerskolan. Man knyter nya kontakter, umgås och har trevligt och får ägna sig åt något som man tycker är intressant och givande. Sammanlagt vistas man på Geijerskolan under 4 veckor, utspridda över läsåret. Däremellan får deltagarna uppgifter att fullgöra inför träffarna. Läs böcker och skriva texter till exempel som i fallet med Kultur och litteratur-kursen. I samtliga seniorkurser ingår ett stort mått av värmländsk kultur med bl.a. utfärder i landskapet till olika mål och författarbesök.

På internatet är det som vanligt hög aktivitet med elever som övar på kvällarna och i köken samlas man för samkväm och spel. För att de boende ska känna sig trygga vandrar vi i personalen runt på internatet på kvällar och helger. Det är av yttersta vikt att internatet fungerar bra och att ingen känner sig utsatt.

Som ett led i vår restriktiva alkohol- och drogpolicy har vi bjudit in Carola Jansson, 2/4, att föreläsa om drogmissbruk. Hon miste sin bror i en överdos och hon ska berätta om hur ett missbruk kan byggas upp, utan att de anhöriga misstänker något.

En annan intressant föreläsning i vår, föranledd av "me too"-debatten i höstas handlar om genusfrågor och sexuellt ofredande med kriminologen Nina Rung.

När vi sammanfattar 2018 så har det varit ett lyckosamt år för Stiftelsen Geijerskolan i Ransäter. Internatet har varit välfyllt, antalet kursdeltagare har nått upp till de nivåer Folkbildningsrådet avsatt för vår räkning och det är trevligt att sommarkurserna är populära och välbesökta.

Våra nya kurser och ett nytt modernt musikhus är faktorer som vi hoppas ska leda in oss i ett framgångsrikt 2019.

Sprid gärna information om Geijerskolans kursutbud som du enklast hittar på geijerskolan.se!

Jonas Herrlin

Nina Rung

Den 22 mars var det återigen dags för ett offentligt evenemang då inte bara skolans kursdeltagare och personal var inbjudna, utan även alla intresserade utifrån som ville komma och lyssna på Nina Rungs föreläsning. Nina Rung är för många välkänd som kriminolog, genusvetare, utbildare, föreläsare, debattör, bloggare, ... Hon har jobbat på Stockholmspolisen och har sedan länge varit engagerad i frågor kring normer, kvinnosyn, våld relaterat till hemmet och våldsprevention. Hennes projekt huskourage som hon håller i tillsammans med sambon Peter Svensson är ett exempel på hur våld i nära relationer kan minskas. Som ett intressant faktum kan det nämnas här att Peter är född och uppvuxen i Munkfors och därför tyckte Nina att det var extra roligt att komma hit och föreläsa på Geijerskolan.

Föreläsningen ingick i det pågående arbetet kring metoo-frågor på Geijerskolan och handlade om normer, kvinnosyn, sexuellt ofredande och vad vi tillsammans kan göra för mindre brott och utsatthet. Fullspäckade 90 minuter innehöll information om skrämmande fakta och stora brister i vårt annars så jämställda samhälle många är så stolta över. Nina höll spegeln framför ansiktet på oss - enkla sanningarna som vi inte

hade varit medvetna om eller inte hade reflekterat över. Vi alla behöver att rannsaka oss själva då och då, ompröva våra värderingar och vårt beteende. Genom sin professionalitet lyckades Nina att presentera tunga teman med inflätad humor så att det var lättare att ta till sig föreläsningens budskap. I slutet uppmuntrade Nina oss med olika PEPs – vad kan var och en och vi tillsammans göra för ett mera jämställt samhälle, ökad respekt och för att våldet kommer att minskas.

Det kom deltagare från olika av skolans linjer som var nyfikna på att lyssna till Nina och föreläsningen följdes upp med en öppen samtalskväll i början på april med reflektioner kring föreläsningen och diskussioner om hur vi kan fortsätta arbetet med metoo-frågor.

Evenemanget var ett samarbete mellan Länsstyrelsen i Värmland och Geijerskolan – stort tack för det generösa finansiella bidraget som gjorde det möjligt att bjuda in Nina! Genom sina nätverk kunde Länsstyrelsen även hjälpa till att sprida information om föreläsningen och det kom ett femtiotal besökare utifrån – mycket viktigt för vår skolas ansikte utåt. Vi kommer även i fortsättningen att skapa samarbetsplattformar med Länsstyrelsen.

Rebekka Homilius

Lokalvårdare

Mitt namn är Ellinor Källman och jag kommer från trakten. Jag är här på Geijerskolan en kort sväng innan jag smiter hem på mammaledighet, för att återvända nästa vår. Innan jag kom hit har jag studerat i flera omgångar, det har blivit måleri, grafik och konstprojekt på Kyrkeruds Folkhögskola och Textil Grundutbildning på Textilakademien i Värnamo, samt det senaste Modedesign på Textilhögskolan i Borås.

Tiden mellan varven har jag lagt på att jobba utomlands, främst inom hotell- och restaurangbranschen. Det blev många år i kappsäck varav mest tid spenderades i Schweiz och Norge och en kortare period på Irland innan jag fick hemlängtan och bestämde mig för att flytta hem till Sverige och attackera studierna på nytt. Efter det har det blivit kortare arbeten med bland annat illustrationsuppdrag åt företag, kostym/styling till film och en praktik på Västanå Teater i Sunne på deras kostymavdelning.

Förutom att kladda på papper och trassla med symaskiner är jag intresserad av odling och trädgårdsarbete. Klappar gärna en och annan katt också.

Jag trivs mycket bra här på skolan och det är en väldigt trevlig atmosfär här.

Ellinor Källman

Geijerskolans dag!

Nu närmar vi oss **Geijerskolans dag**, 18 maj, en lördag då skolan har öppet hela dagen.

Vi välkomnar alla som vill komma hit och se hur vi har det. Det blir aktiviteter för olika åldrar, kaffe och lunch, samt tillfälle att se skolans lokaler.

Aktuellt program kommer att finnas på geijerskolan.se

Hjärtligt välkomna!

Jonas Herrlin med personal

Skolkaplan

Präst och lärare på Geijerskolan, för blivande kyrkomusiker sedan hösten 2018. Jag har här ämnen som heter teologi och liturgik. På vanlig svenska blir det att jag undervisar i Svenska Kyrkans troslära och hur man gör i Svenska Kyrkan när man firar sina gudstjänster. För blivande kyrkomusiker är det ju viktigt att inte bara öva skalor med händer och fötter. Det finns fantastiska hemligheter att upptäcka, den finns koder att knäcka och det är djupt allmänbildande för man får hela världshistorien att gå ihop med kyrkohistoria.

Vem är då jag? Jag blev präst som 22-åring år 1975 och har sedan dess varit präst i Hagfors, Dömla Stiftsgård (Karlstads stifts gård utanför Deje) och sedan Arvika. Jag gick i pension 2017, detta efter att ha varit kyrkoherde i Arvika i 26 år. Arvika Pastorat är en stor organisation, många anställda och en stor budget och kyrkoherdesysslan blir där efter. Den blev till slut en VD-syssla, med organisations-

utveckling, löneförhandlingar, jämställdhetsplaner och rekryteringsfrågor. Att nu, efter yrkeslivet, få undervisa vuxna och motiverade människor på Geijerskolan i kyrkans tro, lära och liturgik är ju bara roligt. Rent av vilsamt.

I övrigt har jag mina intressen i måleri (olja) med min första utställning i mars 2019, på Galleri 39 i Arvika. Vidare spelar jag keyboard med mitt jazzband som heter "Valters Kapell", men jag komponerar, spelar in och producerar också egen musik. På nätterna är jag ute och betraktar himlarymden med andra kompisar som är amatörastronomer. Sedan 12 år har vi en astronomigrupp i församlingen som heter "Mitt hem i kosmos". Mitt nyaste och färskaste intresse är odling i växthus och friland. Efter bara en sommar fick vi tillräckligt med grönsaker för hösten. Våldigt tillfredsställande.

Vill du tala med mig enskilt kan du bara stämma tid, jag är på skolan endast måndagar.

Valter Fryxelius

Ny konstlärare

Hej på er!

Nu är det dags för mig presentera mig här i G-klaven. Jag heter Anna Hedeås Lundbeck och är en infödd Ransäterstös. Jag har tagit över som kursansvarig på Konstlinjen efter Lena Jonasson. Min konstnärliga bakgrund har jag från Konsthögskolan i Oslo där jag fördjupade mig i bildkonst genom det textila uttrycket. Det ledde till att jag arbetade mycket med skulptur, rum och form. Sedan har jag även arbetat med digitala överföringar av foto till screentryck och kombinerat detta med både broderi och måleri. Under några år när jag flyttade hem till Ransäter efter ganska många år i Norge, så byggde jag upp en syateljé och skapade unika plagg i tovad ull och silke.

Men, jag har så klart pysslat med mycket annat också under åren. Jag har själv gått på folkhögskola, två olika härliga utbildningar. Den ena var en friluftsledarutbildning, den andra var inriktad på forntida hantverk, med mycket inslag av att leva och bo i naturen. Jag har ar-

betat inom vårdyrket som personlig assistent och med ensamkommande flyktingbarn. Och så har jag jobbat lite granna inom den vanliga grundskolan som lärarvika-rie. Att få arbeta som konstlärare på Geijerskolan är ett riktigt drömjobb för mig. Jag brinner för folkhögskolans form och har länge letat efter en väg att få dela min kreativitet och min förtjusning för de konstnärliga ämnena med människor i utveckling. Denna skolform är svaret på hur jag vill kunna verka som lärare. Här är varje dag är ett nytt spännande äventyr! Jag bor med min familj på östra sidan om Klarälven, ca 5 km norrut. Vi bor på min familjegård där jag har fyra hästar, bin och en rad bråkiga katter. Det var allt från mig för denna gång.

Vänliga Hälsningar / Anna

SFI-lärare i "Runestam"

Hur hamnar vi där vi hamnar? Saker och ting har rullat på ganska naturligt, ser det ut som när jag blickar tillbaka. 2015 kom det 120 flyktingar till min gata i stan. Att vi i lilla Molkom fick ta emot syrier och afghaner som flytt krig var både överväldigande och spännande och jag var en av många som engagerade mig stort i mottagandet. Efter några månader började jag undervisa i svenska på campen och så föddes idén att jobba med SFI.

Jag började i Karlstad, jobbade i 2,5 år på Radix med underbara kollegor, men vitsen med att lämna Stockholm för Molkom 2013 var ju att vara PÅ LANDET. Nej, jag gillade aldrig att åka till Karlstad, även om jobbet var finfint. Men jag gillar att åka till Ransäter!

Här leder jag gruppen C-D, dvs de två sista kurserna i denna grundläggande utbildning i svenska språket som SFI är. Många tror att efter SFI ska man kunna prata ganska korrekt, men även de duktigaste fortsätter att säga "Igår jag badade" eftersom svenskans unika omvända ordföljd är svår – och inte bara den...!

På ett sätt är mitt jobb lite tråkigt eftersom det handlar om att peta i hur folk skriver och pratar. "Ajaj, Mourad, nu sa du inget subjekt i meningen", typ. Jag vill egentligen inte vara en sådan pettimeter. Å andra sidan kan jag ge eleverna självförtroende och självkänsla genom att lära dem en god svenska, nyckeln till ett bra liv här. Och vi har väldigt roligt i Runestam, avslappnat och högt i tak i diskussionerna. Jag jobbade i många år med journalistik, mest som researcher på tv och som radiopratare, och tänkte då på hur mycket jag kunde vara med och påverka. SFI-läraren påverkar också. Ju fler invandrare som lär sig språket och kan få jobb och trivas här, desto bättre för oss alla.

Stockholm v/s Molkom. Hålan Molkom vinner! Den är magisk med sagoskogen, sjön och Ängsbacka kursgård. Jag jobbade med marknadsföringen där i ett par år och är en del av communityn runt den. Jag har ett eget gammalt hus på Skolgatan intill skogen och min livsuppgift nu efter 50, eftersom jag är en engagerad person, är att slappna av. Det lyckas jag med mer och mer och det fina jobbet på Geijerskolan är en del i det.

Anna Geiden

Fyrens ljus och drakens röst

Text och illustration av Hilde MK Malm, Litteratur-och skivlinje

Kapitel 1

Havet vid Fort Axias var alltid kallt. Det spelade ingen roll vilken tid på året det var, eftersom hamnstaden låg så långt norrut. Nu var det stålgrå vattnet fullt av skepp, och på bryggorna trängdes folk som ville vinka av sina fäder, makar, och vänner. Det luktade skarpt av fisk och hav.

Rinn kramade om sin fars ben så hårt hon kunde, hon skulle gärna ha kramat om hans hals, men hon nådde inte tillräckligt högt upp. Hennes far sjönk ner på huk och höll om henne.

”Gråter du?” frågade han mjukt.

Rinn visste inte, men hennes ben skakade förfärligt, och hennes hjärta värkte. Hon ville inte att han skulle åka. Jo, hon grät nog: hennes kinder var alldeles våta när hennes far strök dem.

”Kan inte du stanna kvar här?” viskade Rinn. ”Det finns många andra som kan åka...”

Rinns far höll henne tillbaka så att han kunde se henne i ögonen. ”Varenda man skulle önska att han kunde få stanna, därför skulle det inte vara rätt om vissa fick det och andra inte.”

Rinn kramade honom hårdare, och han suckade. ”Ett krig varar inte för evigt. Jag är hemma igen på nolltid, du ska få se.” Han reste sig upp. Gammelmor lade sina händer på Rinns axlar så att hon inte skulle kunna springa iväg.

”Snälla, gå inte!”

Hennes far vände sig mot henne igen, han log snett. ”Jag måste det.” Han tog hennes små händer i sina stora. ”Ser du fyren, Rinn?” Rinn nickade. Det vita tornet stod på sin klippa vid havet, precis som vanligt. Hennes far hade alltid varit fyrvaktaren, så Rinn hade till och med varit där uppe flera gånger.

”Visst vet du väl hur man tänder ljuset?” Rinn nickade igen.

”Då vill jag att du tar över min uppgift medan jag är borta, det klarar du, eller hur? Så länge du ser till att fyren lyser, så kommer jag alltid att kunna hitta hem till dig. Okej?”

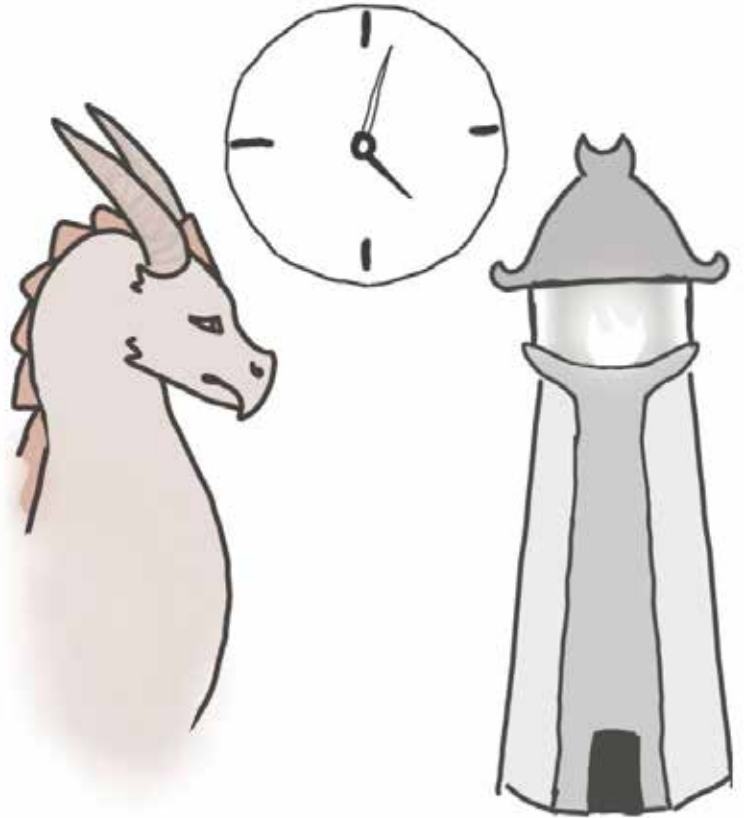
”Men-”

”Se bara till att fyren lyser, så ska du nog se att jag snart är tillbaka.” Han kysste hennes panna. ”Och så får du och Gammelmor ta hand om varandra.”

Han började gå längs bryggan. Rinn försökte springa efter men Gammelmors beniga händer var starkare än de såg ut, och de höll henne tillbaka.

”Det ordnar sig nog, kära barn”, kraxade hon, men Rinn lyssnade inte. Hon såg hur hennes far gick uppför landgången, sedan stannade han och vinkade mot henne, innan han bordade skeppet, och försvann från hennes syn.

”Far!”

Skeppen började styras bort från hamnen. Rinn slet sig loss och rusade iväg. De grå klipporna var hala och Rinn ramlade flera gånger. Hennes knän och handflator skrapades upp, men det spelade ingen roll. Hon sprang upp för de många trappstegen inne i fyren och när hon kom ända upp, störtade hon fram till räcket och vinkade vildsint.

Hon kunde inte se sin far, för alla männen såg ut som små myror ombord på skeppen. Hon ropade efter honom, men vinden var så stark att hon knappt själv hörde sina ord.

”Kom snart tillbaka”, viskade hon.

Rinn stannade kvar där uppe ända tills hon inte längre kunde se skeppen, och tills Gammelmor hade hunnit ifatt henne. Den gamla kvinnan stod nedanför fyren och ropade åt henne att komma ner. Rinn masade sig ner för trapporna och Gammelmor tog hennes hand i sin.

”Nu ska vi gå och komma till rätta i nya huset.”

”Jag vill inte bo i något nytt hus...” muttrade Rinn. Hon önskade att Gammelmor hade kunnat flytta till den lilla fyrvaktarstugan Rinn och hennes far bodde i, i stället, men hennes far hade förklarat att det var bättre för Gammelmor att bo inne i staden där avstånden inte blev så långa.

Fort Axias var en stor stad. Gatorna var nästan alltid fulla med folk, och så även nu. Gammelmor och Rinn fick tränga sig fram. På stora torget i mitten av staden var det också fullt. Rinn såg upp på klocktornet och kunde se en pojke som stod uppe vid klockan och gjorde rent den. På andra sidan torget, mitt emot klocktornet, fanns bronsstatyn. En staty som föreställde en väldig drake.

Gammelmor bodde bara en bit från torget. Det var ganska mysigt egentligen, men Rinn rynkade ändå på näsan åt det. Hon ville bo i sitt vanliga hus, inte här inne i staden. Gammelmor lagade en gryta åt dem, och under måltiden sade Rinn nästan ingenting.

När det hade blivit mörkt ute, kom Rinn ihåg sin fars ord: ser du fyren, Rinn? Det lyste inte. Rinn drog på sig sin jacka och gick ut. På dagen var Fort Axias en vresig stad, men på kvällen, när ölstugorna öppnade, fylldes gatorna i stället av skratt och musik.

Rinn gick bara förbi allt det där, och skyndade på stegen ju närmare hamnen hon kom.

Förr hade Rinn försökt räkna trappstegen upp till fyrlyuset, men hon kunde inte räkna tillräckligt långt. Alltså stegade hon bara upp för trapporna, utan att bry sig om hur många steg som fanns där. Uppe i tornet drog hon sig till minnes hur hennes far brukade göra när han tände lyuset. Rinn låtsades att hon var han, och då kände hon sig mycket viktig och kunnig när hon tände lyuset och ställde i ordning speglarna.

Det starka ljusstrålen svepte över det svarta havet. Rinn spanade efter sin fars skepp, även om hon inte trodde att han skulle vara tillbaka redan. Hon önskade att han, vart han nu befann sig, skulle se lyuset, och veta att hon klarade sin uppgift.

Kapitel 2

Willum brukade putsa klockans glas varje dag. Hans far hade brukat säga att det var viktigt att de tog väl hand om klockan, eftersom det var den enda som fanns. Men numera var Willum ensam. Hans far hade dött för flera år sedan, och hans mor hade övergett dem strax efter att Willum fötts. Han hade lärt sig att överleva. Ibland fick han några småmynt för att han tog hand om klockan, men det räckte inte, och Willum hade i stället behövt lära sig hur man plockade åt sig förnödenheter utan att någon lade märke till det. Att stjäla - även om han aldrig använde det ordet.

Willum satt uppe vid klockan och tuggade i sig en bit bröd, medan han såg ner på människorna som skyndade förbi nere på torget. De gick omkring med bistra ansiktsuttryck, trots att de flesta av dem hade hus att värma sig i, och mat att fylla magarna med. Willum kunde se det på deras kläder, för de var hela och rena, till skillnad från hans egna.

Just den här dagen hade han gjort rent klockan ovanligt snabbt, så när han hade ätit upp sin brödbit visste han inte längre vad han skulle göra. Han lämnade hinken i det trånga förrådsutrymmet som fanns och bestämde sig för att han kunde städa litet där inne. Han släpade ut sin tunna madrass och började plocka bland redskapen.

Flera år gammalt damm rörde upp och Willum hostade tills ögonen tårades, och han var tvungen att ställa sig ute på avsatsen vid klockan för att få lite frisk luft. Väl inne igen snubblade han och tog stöd mot en hylla som välte under hans tyngd. Han svor, och sedan upptäckte han att det fanns någonting bakom hyllan. Någon slags dörr...

Hjärtat slog ett extra slag i bröstet på honom och han öppnade försiktigt dörren. Där innanför var det beckmörkt, och han skymtade trappsteg som ledde neråt. Nyfikenheten tog över: han tände sin lilla lykta och började ta sig ner för trappan.

Då och då klistrade sig spindelnät över hans ansikte, han kved och viftade bort det med sin lediga hand. Det kändes som om han fortsatte neråt i en evighet. Kanske skulle han komma ända ner till världens mittpunkt?

Trappan tog slut, och i stället fanns där en gång. Det luktade unket av fukt och jord. Spänningen steg i Willum. Tänk om han skulle hitta en skatt? Han skulle kunna köpa sig ett eget hus, han kunde ha folk som lagade mat åt honom, och han skulle aldrig behöva vara hungrig eller frusen mer. Tankarna fick honom att röra sig snabbare.

Den andra änden av gången såg likadan ut som den första, och först trodde Willum att han hade kommit tillbaka till trappan upp till klocktornet, men det kunde han inte ha gjort: för gången hade varit alldeles rak.

Han klev upp för trappstegen. Hans ben var vana vid trappor eftersom han varje dag gick upp och ner ur klocktornet, men trots det så värkte benen snart.

Väl uppe förstod han inte vart han befann sig. Rummet var mycket trångt, det enda som fanns där var trappan ner, och så två små fönster. Willum kikade nyfiket ut. Förvånat märkte han att han tittade ner på torget, och om han lyfte blicken en aning så kunde han se på klocktornet på andra sidan torget.

Hans hjärta började slå snabbare när han förstod vart han var någonstans. Han var inne i draken. Men varför visste ingen om att man kunde gå in här? Och varför fanns den enda vägen hit genom klocktornet? Vad hade det här rummet använts till? Allt var så nytt och spännande, och ingen kunde ge honom svar.

Det var morgon och Rinn stod i kö till ett stånd som sålde korvar och limpor när pojken kom. Gammelmor hade bett Rinn att handla litet eftersom hennes egna ben var dåliga, och Rinn stod precis och skulle säga vad hon ville köpa, när hon fick syn på honom.

Pojken stod med händerna i byxfickorna bara en liten bit ifrån bordet, men han makade sig hela tiden försiktigt närmare. Eftersom den store mannen bakom bordet höll på att sortera en grupp mynt, tog han ingen notis om vare sig Rinn eller pojken. Och Rinn såg fascinerat på pojkens rörelser. Han stannade upp och spände blicken i henne. Hans kläder var trasiga och kroppen benig.

Sedan verkade han bestämma sig för att Rinn inte var något hot och sträckte ut en hand för att nappa åt sig en tjock korv. Men precis då såg mannen bakom bordet upp, och lade märke till stölden.

"Hallå!" ropade han, men då hade pojken redan stuckit: med korven i handen.

Den stora mannen vände sin mörka blick mot Rinn. "Det där ska du få betala för!"

"Va?"

Mannen fnös. "Stå inte och låtsas som om den där inte var din kompanjon."

"Det är det inte, jag har aldrig träffat honom!" protesterade Rinn.

"Nej, visst. Ska du försöka stjäla någonting mer? Det blir ett guldmynt till för korven."

Rinn backade ett steg. "Men, det var inte--"

Mannen började vråla efter vakter, Rinn bestämde sig för att det var dags att springa. Dumma dumma pojke! Hon hade inte gjort någonting fel, och så hade han fått henne att hamna i klistret.

Rinn rusade in i en mörk gränd och gömde sig bakom en trälåda. Hon skrek högt när något knuffade till henne.

"Tyst med dig!" väste pojken som stulit korven. "Försöker du sätta dit mig, va? Du får hitta ett annat gömställe, jag var här först!"

När förskräckelsen hade lagt sig blossade ilskan upp. Rinn borrade in blicken i pojken. "Den där mannen trodde att jag var din medbrottsling!"

Pojken flinade.

"Det är inte det minsta roligt!" bannade Rinn, och såg så sträng ut som hon bara kunde: hon rynkade på ögonbrynen, och lade armarna i kors över bröstet.

Pojken drog kvickt in henne bakom lådan, när någon gick förbi gränden.

"Förresten är jag ingen brottsling..." viskade pojken. "Jag måste bara ta lite från de där rika människorna som har så mycket, så att jag inte svälter ihjäl själv."

"Så du tänker bara på dig själv?" fräste Rinn.

Pojken ryckte på axlarna. "Annars överlever man inte på gatan. Jag har bara mig själv att ta hand om."

"Ingen familj?"

"Nej."

Rinn tyckte plötsligt att pojken såg hopsjunkna ut, men bara för ett ögonblick. Han rätade på sig och granskade henne.

"Vem är du?"

"Jag heter Rinn."

"Jaså? Jag slår vad om att du aldrig känt äkta hunger, eller någonsin haft svårt att somna bara för att kölden får dig att skaka för svårt. Din familj tar hand om dig och du behöver aldrig oroa dig."

Rinn rynkade pannan och tårarna brände i ögonen. "Min far gav sig ut i kriget... Men det bryr du dig förstås inte om, du som bara tänker på dig själv." Hon reste sig upp och stegade iväg.

"Vänta!" pojken lät med ens allvarlig. "Förlåt... Om min far hade gett sig ut i kriget så hade jag också varit orolig- men han är död, sedan några år tillbaka..."

Rinn stirrade bara tyst ner i marken. Död. Folk dog i krig... Tänk om hennes far aldrig skulle komma tillbaka?

"Jag heter Willum, förresten." sade pojken och sträckte ut högerhanden mot henne. "Men du kan kalla mig Will."

Kapitel 3

Gammelmor bad Rinn att göra frukost åt dem den här morgonen. Rinn muttrade för sig själv medan hon stekte ett par ägg. Hennes fars stekta ägg hade alltid blivit underbara, men Rinns såg bara ut som en katastrof.

Hon bar in en tallrik till Gammelmor och satte sig vid sängkanten för att de skulle äta i sällskap. Gammelmor log mot Rinn, men leendet såg en aning ansträngt ut.

"Hur är det med dig?"

Gammelmor viftade halvhjärtat med ena handen. "Ingen fara. Mig ska du inte behöva oroa dig för."

Rinn kunde inte hjälpa det, men hennes ögon började fyllas av tårar. Irriterat strök hon bort dem, men de kom hela tiden tillbaka.

"Hur är det fatt, lilla hjärtat?" Gammelmor lade sin hand över Rinns.

"Kommer du också att lämna mig nu?"

"Nejdå, kära barn. Aldrig någonsin." Gammelmor lade ett finger under Rinns haka. "Ryck upp dig nu. Döden är inte så hemsk som den verkar. Det är bara kroppen som dör: själen är evig. Kroppen är bara det som binder en själ till en värld... När kroppen dör är man fri att utforska andra världar."

"Andra världar?"

Gammelmor nickade.

”Men jag trivdes bra här, med dig och far.”

”Jag också, min vän: jag också.”

Men Gammelmor kunde inte stanna. Rinn blev tvungen att springa efter en läkare, efter att den gamla kvinnan börjat hosta svårt. Läkaren kom, men det fanns inget att göra, och snart hade Gammelmor lämnat Rinn, precis som hon fruktat.

De som Gammelmor hyrt huset av ville ha det tillbaka, Rinn skickades ut på gatorna. Hon kunde fortfarande ta sin tillflykt till fyrvaktarhuset, men där fanns ingen mat. Hur fick man tag på mat om man var en liten flicka utan familj eller pengar?

Varje kväll uppfyllde hon sin uppgift om att tända ljuset i fyrtornet, och på dagarna gick Rinn omkring på torget och hoppades att någon ville vara vänlig och hjälpa henne, men alla skyndade förbi. Det fanns många gatubarn i Fort Axias, Rinn var bara en av dem nu. Bara ännu en hungrig blick bland många.

Efter ett tag värkte hennes ben, och magen vrålade av hunger så att det gjorde ont. Kölden bet i kinderna och i tårna.

”Snälla,” bad Rinn de som fanns runt omkring henne. ”Bara några småmynt, jag är så hungrig...”

Ingen tog någon notis om flickan. Rinn såg hur en mor köpte sin son en havrekaka i ett av stånden. Det vattnades i munnen på Rinn, det var så länge sedan hon hade ätit en havrekaka. Kanske skulle hon...?

Nej. Det kunde hon inte.

Till slut blev hungern för svår för att kunna tänka klart, och Rinn bestämde sig för att hon måste stjäla: för sin egen överlevnads skull. Det skulle bara vara rätt åt alla de där andra rika människorna, som inte ville bry sig om henne.

Rinn närmade sig försiktigt ett stånd med bröd, så som den där pojken hade gjort. När hon kom tillräckligt nära nappade hon åt sig en limpa. Försäljaren fick syn på henne. ”Du tänker betala för den där, eller hur?”

”Jag har inga pengar...”

”Nähä.” Mannen spände blicken i henne. ”Då får du vara så god att ge den tillbaka till mig.”

”Snälla.” Rinn såg bedjande på mannen, men han verkade inte det minsta imponerad.

”Se så, jag kan inte ge bort mina varor till varenda småunge i staden. Räck över den nu!”

Rinn vände om, och sprang. Hon hörde hur mannen vrålade bakom henne, och att han sprang efter. Rinn hade inte vetat hur svag hennes kropp hade hunnit bli utan mat.

Mannen kom ikapp. Rinn slogs till marken, och limpan vreds ur hennes hand. Sedan träffades hon av en spark i magen. Och sedan en till, och en till. Hon kröp ihop och försökte skydda sig med armarna.

”Låt det här bli din läxa!” gormade mannen. ”Tjuvar borde inte få finnas i vår stad. Våga dig aldrig på att ta något som inte är ditt igen, lilla kryp!”

Rinn flämtade efter luft, och kroppen var alldeles spänd i väntan på nästa slag. Det kom inget. Mannen hade gett sig av. Rinn försökte sätta sig upp, men huvudet snurrade så förfärligt att hon föll tillbaka, och gled in i ett behagligt mörker.

Willum hittade Rinn avsvimmad på marken. Han satte sig hos henne för att se till att ingen gjorde henne illa. Hon hade redan blivit svullen runt ena ögat, och Willum gissade att hon hade flera blåmärken under kläderna.

”Jaså, lilla Rinn... Är du gatubarn nu?” Han kände ett sting av medlidande, hon hade varit så an-norlunda när han först hade träffat henne. Nu var hon mager och trasig, precis som han.

Willum kunde se klocktornet höja sig ovanför dem, och där borta fanns drakstatyn. Det sades att den för länge sedan: när staden var ny, hade talat. Draken hade gett folket råd, den hade hjälpt till.

”Vaka över henne”, viskade han till statyn, och såg på Rinn. Han bad statyn att göra det, eftersom han inte skulle kunna göra det själv.

En röst i hans huvud sade honom att det inte borde vara så svårt, men han sade emot den. Det räckte gott och väl att ha en mage att mätta, två skulle bli för mycket, och även om hon skulle kunna lära sig att stjäla... Om man inte hade någonting, kunde man inte förlora någonting.

Nej, han kunde inte ta henne med. Han spratt till när hon rörde smått på sig.

"Will?" Hennes röst var så svag.

Willum for upp från sin plats och sprang sin väg, innan hon han öppna ögonen. Han kunde inte låta henne se in i hans ögon för då skulle han aldrig kunna lämna henne sådär. Det var bättre att bara gå.

En tung klump fyllde hans bröst, benen verkade tröttare än vanligt. Han satte sig med armarna om benen i en gränd för att hämta andan en stund. Och tårarna brände i ögonen.

Kapitel 4

När Rinn vaknade värkte kroppen fruktansvärt. Hon kände sig fortfarande yr. I drömmen hade Will suttit hos henne, men nu kände hon sig så oändligt ensam. Och hon var kall.

Mödosamt och långsamt tog hon sig upp i sittande ställning. Huvudet bultade så att hon trodde att det skulle sprängas. Det kändes som om det var flera år sedan hon hade vinkat av sin far vid hamnen, men i själva verket hade det bara gått någon månad. Hon saknade sin far så att hjärtat värkte, och hon saknade Gammelmor också.

Sakta reste hon sig, och när hon gick tog hon stöd mot husväggar för att inte falla. När Rinn hade gått och tänt ljuset i fyrornet, gick hon tillbaka till torget. Det gick långsamt: hennes kropp var stel och öm.

På torget var det full rörelse, som vanligt. Det började skymma, så stadens gladare sida höll på att visas upp: när ölstugorna öppnade och musiken spelade.

Rinn gick och satte sig nedanför drakstatyn med händerna utsträckta i hopp om att någon skulle vilja ge henne någonting: vad som helst. Lyktorna som var upphängda runt torget tändes, och kullerstenen lystes upp.

Någonting kallt träffade Rinn på näsan. Förvånat lyfte hon huvudet och såg små vita snöflingor som hade börjat singla ner från skyn. Hon skrattade till, men det lät mer som kraxande. Hon glömde bort kylan. Förr brukade alltid hon och hennes far springa ut, när första snön föll, för att fånga de vita flingorna.

Hennes far brukade säga att den första snön betydde förändring, och Rinn hoppades att det skulle betyda att hon skulle få det lättare nu, kanske skulle hennes far komma tillbaka?

Ett par skrattande män, stödda på varandra, vinglade över torget. De pratade otydligt, och Rinn gissade att de redan hade druckit sig tillräckligt fulla. Ändå hade kvällen bara börjat. När de kom närmare fick de syn på henne.

"Har ni kanske några småmynt att avvara?" frågade Rinn tyst.

"Maka på dig", sade den rödhåriga mannen till sin kamrat. Han böjde sig fram för att kunna se Rinn tydligare. "Vilken sötnos vi har här då."

Den andre mannen skrattade. "Hon är väl ändå lite för ung för dig?"

"Närå. Vad heter du, tösen? Om du kommer med hem till mig så ska jag ge dig pengar. Jag har inget med mig, förstår du, men om du följer med så kan du få."

Rinn skakade på huvudet.

"Nähä? Varför inte det nu då? Du frågade ju först."

"Låt mig vara." Rinn blängde upp på männen och hasade sig bakåt.

"Äh, du har skrämt bort henne", sade den andre mannen. "Jag säger ju att damerna blir rädda när de ser ditt fula tryne."

"Jag? Det är ditt tryne som är fult! Maka på dig nu." Den rödhåriga kom närmre.

“Försvinn!” fräste Rinn och sparkade till med benen, hon hoppades att männen inte skulle förstå hur snabbt hennes hjärta klappade, eller se rädslan i hennes ögon. Rinn ropade efter hjälp, men de andra människorna på torget tog ingen notis om vad som höll på att ske. Hur kunde de bara vända bort blicken sådär?

Den rödhårige tog tag om hennes fotleder och drog henne närmare sig.

“Sluta! Låt bli mig!”

Plötsligt dånade en ny röst över torget. “Sluta!”

Rösten var så mullrande och kraftig att Rinn behövde slå händerna för öronen. Rösten skar som ett piskrapp och allt stannade upp. Männen hade släppt henne, och deras ansikten hade blivit alldeles vita. Alla vände sina blickar mot bronsstatyn.

“Det är omöjligt”, viskade den rödhårige. Hans ögon såg nästan ut som om de skulle falla ut ur sina hålor. “Det är omöjligt!”

Men det var det inte: alla på torget hade hört det. Alla hade hört drakens röst.

“Låt henne vara!” fortsatte Willum från sin plats inne i den väldiga drakstatyn. Han hade smugit tillbaka ner i gången från klocktornet för att utforska litet mer. För att se om det fanns någonting han hade missat.

Han hade sett männen närma sig Rinn, och han hade hoppats innerligt att de skulle gå sin väg. När de inte gjort det hade han i ren desperation ropat “sluta!”. Han hade inte väntat sig att hans röst skulle låta så förvrängd, och så kraftfull.

Alla ute på torget hade stannat upp, och vänt sina gapande ansikten mot statyn.

“Store, drake: förlåt oss våra synder!”

Alla sprang närmare. Alla ville röra vid bronzen, som alldeles framför dem verkade ha blivit någonting levande.

“Det ni har gjort blir inte lätt att förlåta, men det är inte till mig ursäkterna ska: det är till flickan.” förkunnade Willum, och en plan började ta form i hans huvud. “Ingen får lov att röra henne, och varje dag framöver ska det ställas ut mat här framför mig som hon, och andra fattiga, ska få äta av.”

Willum kände som om han skulle upplösas i fladdrande fjärilsvingar och klingande skratt. En sådan makt han kommit över! Med ett ‘godnatt’ hade han avslutat sitt tal och skuttade ner genom gången för att ta del av rikedomarna som skulle dukas ut.

Kapitel 5

Rinn satt kvar nedanför drakstatyn eftersom hon inte hade någon aning om vart hon annars skulle ta vägen. Hela tiden kom folk och lämnade fat med mat på, och de såg med ögon som var fulla av vördnad på henne. Rinn visste inte vart hon skulle titta, och hon var heller inte säker på vad det var som hade hänt.

Hennes mage kurrade så våldsamt att hon trodde att det borde höras över hela torget. Hon orkade inte vara artig längre, utan började äta som om hon aldrig sett mat i sitt liv. Några andra barn stod skyggt i utkanten, och Rinn gjorde en gest åt dem att ta för sig. Fler och fler anslöt sig.

Willum satte sig plötsligt bredvid henne, och han hade ett lysande leende. Rinn såg frågande på honom.

“Det var jag”, viskade han, så att bara hon hörde det. “Jag var inne i statyn: det var min röst.”

“Det var det väl inte?” protesterade Rinn.

“Jo. Någon dag ska jag visa dig, men du måste lova att aldrig berätta det för någon, då skulle jag säkert bli avrättad...”

“Så... det var du som ordnade med maten?” Willum nickade.

Rinn flinade. “Så du tänker på dig själv nu igen?”

“Jo, men-” Willum skrattade. “Alla andra får ju också mat: det var en fördel som kom på köpet.”

Rinn skrattade också, men litet dämpat. För om Willum inte hade gjort det han hade gjort, så ville Rinn inte ens tänka på vad som skulle ha hänt med henne.

”Tack”, mumlade hon.

De fortsatte att äta ända tills deras magar var sprickfärdiga. Rinn lade sig på rygg på marken med en lycklig suck.

”Så här mätt har jag inte varit på evigheter!”

”Inte jag heller”, sade Willum och sträckte ut sig bredvid henne. Fyrens ljus svepte över hustaken.

Ett år passerade. Will och Rinn brukade sova i klocktornet, de hjälptes åt att putsa klockan, och njöt av offergåvorna. Will hade visat Rinn vägen in i drakstatyn, och därefter hade de bestämt sig för att de borde hålla ihop i framtiden.

De befann sig nedanför statyn nu, och arbetade med sitt system som innebar att alla skulle få lika mycket mat. Alla hemlösa barn stod i led och väntade på att få sin andel, men fyra äldre barn hade börjat protestera.

”Varför är det ni två som ska bestämma andelarna?” protesterade en flicka i trettonårsåldern.

”Just det!” höll en pojke med. ”Är det inte de största som ska få bestämma, och få en större andel än de som är mindre?”

”Det var mig Draken beskyddade”, påminde Rinn. ”och den sa att alla skulle få äta, vilket betyder att vi delar lika.”

”Men han då? Han är inte speciell. Det är inte du heller, om man nu ska vara så noga... så varför just ni?”

”Vi delar ut rättvist”, sade Will med en bestämt nick. ”Så jag förstår inte vad ni har att klaga på. Ni kan vara glada att draken lät er äta överhuvudtaget.”

”Och vi får mat varje dag”, lade Rinn till. ”Det räcker gott och väl till alla.”

Den bråkiga lilla klungan tog bara sina andelar och stegade därifrån.

När kvällen närmade sig blev det plötsligt en väldig uppståndelse på torget. Människor samlades i en stor klunga av höga ivriga röster som inte gick att urskilja.

Rinn och Willum såg frågandes på varandra, sedan reste de på sig och gick närmare. Det verkade som om det var en glad nyhet det handlade om. Folk skrattade och jublade, höjde sina händer mot skyn.

”Tack, store drake!” Ropade en kvinna och lade sig på knä framför statyn.

Will flackade med blicken. ”Vad är det som händer här?” viskade han.

”Jag vet inte, tyst och lyssna...”

Människor kramade om varandra, dunkade varandra i ryggarna. Fortfarande fanns det för mycket ljud för att man skulle kunna urskilja vad som sades.

”Vad är det som händer?” frågade Rinn en gammal dam som skrattade och kramade om henne. Rinn spärrade upp ögonen i förvåning, borde hon krama tillbaka? Kände hon den här kvinnan?

”Åh, gudarna har hört våra böner!” sade damen. ”Det kommer fred! Kriget är över, och vi ska fira!”

Med ens hörde Rinn inte ljudet omkring sig längre. Hon vände sig strålande mot Will. ”Hörde du?” utbrast hon, tårarna brände i ögonen. ”Det betyder att far kommer hem!”

”Jag hörde...” Will såg inte på långa vägar lika glad ut som Rinn. ”Hejdå, Rinn.”

”Vad menar du?” Rinn såg oförstående på honom.

”Det betyder att du inte behöver mig längre...” Will skakade långsamt på huvudet. ”Det spelar ingen roll. Jag klarar mig ändå bättre på egen hand.”

Kapitel 6

“Will?” ropade Rinn, men han hade försvunnit i folkmassan som om han aldrig hade varit där. Hon sökte febrilt med blicken, men ansiktena var för många.

Trots att hennes far skulle komma hem, kände hon sig inte glad längre. Hon ville förklara för Will att han kunde bo med dem. Sedan ilsknade hon till: om han inte ville höra, så fick han väl slippa det då!

Rinn stegade iväg och satte sig nedanför drakstatyn. Hon försökte att lugna sig själv genom att andas långsammare. Lyktorna på torget tändes, när det blev allt mörkare. Musik började spelas. Alla ville fira att den mörka tiden skulle vara över.

Ser du fyren, Rinn?

Rinn stelnade till, och hennes hjärta nästan stannade i bröstet på henne. Fyren lyste inte. Sedan natten med drakens röst hade Rinn helt glömt bort att tända ljuset!

Rädslan grep tag i henne med sina kalla klor, hon reste sig upp och började springa.

Ser du fyren, Rinn?

“Förlåt mig, förlåt mig!” viskade Rinn medan hon rusade genom gränder på väg mot hamnen. Hennes far hade sagt att han skulle hitta tillbaka så länge det lyste. Tänk om han åkte vilse. Tänk om hon aldrig fick se honom igen? Då skulle det vara hennes fel! Hennes fel: inte krigets.

Will såg Rinn springa iväg, det stack till i bröstet. Han gick fram till drakstatyn och började ordna med offergåvorna. Rinn hade inte tagit sin andel. Will knöt upp hennes knytnäve och mumsade i sig lite torkat kött och bär. Han var egentligen inte hungrig, utan åt bara för att han kunde det. Bistert tänkte han att Rinn förstås inte skulle behöva sin mat nu när hennes far skulle komma tillbaka.

Tänk om han inte kommer? sade en liten röst i hans huvud. Will försökte desperat att stänga den ute genom att äta litet till. Rinnns far hade gett sig ut i krig, och Will visste mycket väl att människor dog på slagfälten. Han hade dumpat Rinn innan han ens visste vad det skulle bli av henne.

Will suckade tungt. Han fick väl leta reda på henne och be om förlåtelse... men det kunde vänta lite till.

Wills ansikte mörknade när han såg att de där äldre bråkmakarna närmade sig. Han ställde sig upp så att de inte skulle kunna se ner på honom, och han knöt nävarna: beredd på att få slåss för sig.

“Det var länge sedan draken talade...” sade flickan som verkade vara gängets ledare. “Folket börjar ge mindre mat: det räcker inte till alla längre.”

“Det där kan jag fixa.” sade Will lugnt.

Flickan höjde ena ögonbrynet. “Hur skulle det gå till?”

“Jag ska prata med draken...”

Flickan och hennes kamrater började skratta. “Se så: prata på du bara!”

Will blängde på henne. De flesta i gänget var en aning längre än honom, och de var nog äldre också. För att inte tala om att han var ensam mot sju av dem.

“Jag måste prata ensam med draken.”

“Erkänn: du kan inte! Du försöker bara rädda ditt eget skinn.” sade en isögd pojke, och skrattade så att saliven stänkte om munnen.

“Jag kan visst!” envisades Will. “Och varför skulle jag behöva vara rädd för er när jag kan klå upp er alla på en gång?”

Ledarflickan lade huvudet en aning på sned, med ett överlägset litet leende på läpparna. “Kom an då: om du törs.”

De var för många, det visste Will: så han stod bara och blängde på dem. Men när han inte gjorde första steget till strid, gjorde flickan det, och snabbt hade Will tryckts ner i marken.

De slog på honom och skrattade när han kved. De bar med sig Will genom staden trots att han försökte vrida sig loss.

”Vart för ni mig?” kraxade han.

”Det får du snart se”, sade ledarflickan. Will kunde i alla fall känna sig nöjd med blåtiran hon hade runt ena ögat, men han var rädd också. Väldigt rädd.

Det var mörkt, men Will kände ändå igen sig när de kom till hamnen.

”Det finns två små träbåtar här, men det är håll i båda.” rapporterade en pojke.

Flickans tänder gnistrade i det svaga ljuset från en lykta. ”Perfekt. Skjutsa ut honom i vattnet. Snart kan vi få äta vår festmåltid!”

De band Will, och de var så många att han inte kunde göra någonting för att slita sig loss. De knuffade ner honom i den lilla ekan och sedan var han ute i vattnet.

Wills hjärta bankade så snabbt i bröstet på honom att han trodde att det skulle gå sönder. Förtyvlat försökte han slingra sig ur repen, men ju mer han vred sig desto hårdare satt han fast. Han kände hur vatten sakta trängde in i båten och genom hans kläder. Han skrek.

Kapitel 7

Rinns fingrar darrade när hon fumlade med lyktan och speglarna inne i fyrtornet. Hon knöt händerna en stund för att få dem att sluta skaka... Det hjälpte inte.

Hon tyckte sig höra ett skrik utifrån, och när hon äntligen lyckades tända drog hon en lättad suck. Snabbt var hon på balkongen och kikade ner på det svarta vattnet. Fyrens ljus svepte förbi. Rinn tyckte sig se en liten eka bland de små vågorna. Hon rynkade ögonbrynen och lutade sig längre fram över räcket.

Det var faktiskt en roddbåt, och det låg någon i den. Rinn kände hur färgen försvann från ansiktet.

”Far?” viskade hon. Hon kunde inte röra sig, hon stod bara som förstenad med händerna knutna om räcket och stirrade på den lilla träbåten. Igen hörde hon ett rop på hjälp.

”Far!” Rinn vände om och störtade ner för trapporna. Hon måste komma ut på vattnet. Hon måste rädda sin far!

Den enda båten som hon kunde komma åt: var en liten eka som låg på stranden. Rinn tog i och sköt ut den i vattnet. Utan att släppa den andra ekan med blicken, satte hon sig i sin och började ro.

Hon kunde höra hur hennes far ropade hennes namn.

”Jag är påväg!” skrek hon tillbaka. Nu kunde hon se personen bland vågorna tydligare. Ett skrämt ansikte kikade tillbaka på henne över kanten. Rinns axlar sjönk ihop, det var inte hennes far: det var Will! Hans båt höll på att sjunka.

Rinn rodde så snabbt hon kunde, och hon var glad åt kylan som kröp in genom hennes kängor för att svalka henne. Hon rynkade ögonbrynen och kikade ner. Hjärtat började genast slå snabbare. Hennes eka tog in vatten!

Förtvivlat såg hon sig om, stranden hade kommit hopplöst långt bort. Will skrek. Rinn bet ihop käkarna tills det gjorde ont, och fortsatte att ro.

Till sin förskräckelse upptäckte Rinn att Will låg bunden i båten.

”Nej!” Will skakade hysteriskt på huvudet. ”Kom inte över i min båt: då sjunker vi bara snabbare!”

”Jag måste hjälpa dig ur repen, vi kommer att behöva simma...” Rinn sträckte sina armar så långt hon kunde och försökte få loss repen runt Wills handleder. Den som hade knutit hade gjort ett bra jobb, och Rinn önskade innerligt att hon hade tagit med sig en kniv.

När Rinn lyckades få loss Wills händer hade deras båtar fyllts nästan till hälften av vatten. De kunde hjälpas åt med repen om Wills fotleder, och då gick det snabbare.

”Kom nu, vi måste simma!”

Havet vid Fort Axias var alltid kallt, det spelade ingen roll vilken tid på året det var. Rinn flämtade efter luft, hennes kläder ville dra henne ner i djupet. Hon krängde av sig jackan, och försökte sig på att simma.

Efter bara några få simtag hade hon nästan tappat känslan i armar och ben. Först hade hon varit kall, nu gjorde kylan ont överallt. Will kämpade på bredvid henne, hans läppar var blå.

Fyrens ljus svepte över vattnet och bländade dem. Rinn sjönk under vattnet, och kom hostandes och spottandes upp till ytan igen, men det blev svårare och svårare att hålla huvudet ovan vattnet. Igen svepte fyrens ljus över dem, och nu tyckte Rinn att det stod någon där uppe och kikade ner på dem.

“Far?” Rinn spottade ut saltvatten. “Far!”

Figuren sträckte sig över räcket, så lång att den kunde nå ända ner till henne, och visst var det hennes far. Hon sträckte ivrigt armarna mot gestalten, ivrig att få lyftas upp ur det isande kalla vattnet. I själva verket var det inte någon stor gestalt som kommit till deras undsättning, utan ett krigsskepp. Människor hoppade ner i vattnet med rep för att rädda Rinn och Will. Barnen märkte det inte, för de hade båda glidit in i mörkret.

När Rinn vaknade var ljuset så starkt att hon jämrade sig, sedan kom någonting som skymde det. Rinn lyckades öppna ögonen litet grann, men inte tillräckligt för att se vem det var.

“Rinn? Är du vaken?”

“Mm...”

Personen lyfte upp henne och lade armarna om henne så hårt att hon trodde att hon skulle kvävas. Greppet var bekant, det var rösten också. “Far?”

“Ja, jag sade ju att jag skulle komma tillbaka. Jag lovade dig.”

Tårarna brände i ögonen och Rinn skakade av gråt. “Jag höll inte fyren tänd, far, jag misslyckades!”

“Men du tände den igen, eller hur? För den lyste när vi behövde den. Allt blir bra nu ska du se.”

Rinn nickade sakta medan tårarna strömmade. “Hur är det med Will?”

“Pojken? Han mår bra.”

“Han har hjälpt mig mycket... Men han är rädd också, precis som jag var. Kan inte han få stanna hos oss, så att han inte behöver vara ensam längre?”

“Det får han! Om han själv vill förstås.”

“Det vill jag,” hördes Wills röst och Rinn såg att han stod i dörröppningen, med ett blygt leende.

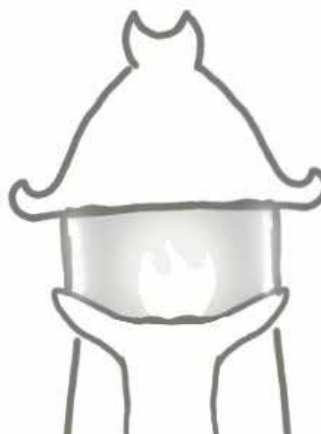
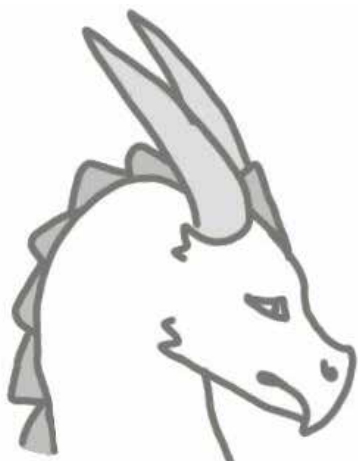
“Det vill jag gärna.”

De hade förlorat mycket, den lilla familjen: de hade förlorat Gammelmor, och nästan varandra. Rinnns far hade förlorat hela sitt högra ben i kriget, och skulle alltid behöva stödja sig på kryckor.

Men de hade vunnit tillbaka varandra tillslut, och nu när Will var med dem hade familjen blivit lite större, och lite varmare. Till kvällen gick alla tre, hand i hand, ner till fyren: och de såg på när ljuset svepte över det svarta vattnet.

För stunden var allt perfekt.

Slut

Du var mitt ljus

En strimma ljus in i det
Vardagliga,
Mörka, tunga,
Grå
Ett ljus man kan göra leenden utav, du

Och där stod hon och förgiftade sina lungor
Tills allt blev svart igen
Nu förstod hon, du var död

Det var smuts på hennes finskjorta
Och mörkret föll på hennes blodröda kavaj
Sorgliga melodier nådde hennes öron
Toner lika mörka, tunga, grå som hennes fötter
mot marken

Förr hade hon skrattat
Nu hörs bara hårda, klampade fotsteg
Sen någon som hostar i tystnaden

Hon hade ett budskap om vatten,
Som rinner
Som en fråga som växer stor
Som röken når hennes lungor
Hon försvann i den ensamma tystnaden

I taket en lampa
Ett ljus som sken som hennes längtan
Ett ljus man kan göra drömmar utav

Förr hade hon skrattat
Nu lös bara lampan

Hanna Andersson, Skaparverkstaden

Brandskyddsåtgärder

Rektorsgården

Bachsalen

Ljushallen

Matsalen

Geijerskolan har uppgraderat brandskyddet efter påpekande från brandskyddsmyndigheten. Centralbrandlarm är installerat i Rektorsgården och brandstegar för utrymning utvändigt. Inne i Rektorsgården har vi satt in brandsäkra boendedörrar. Bachsalen har fått en ny utrymningstrappa. Inne i skolbyggnaden sitter nya rökdetektorer för stängning av den stora tunga ståldörren i entrén. Dessutom har vi kompletterat med ett antal brandsläckare.

Red.

G-klaven - Geijerskolans elevförbund

Adress: G-klaven, Geijerskolan, 684 93 Ransäter
(tel 0552-302 50)

E-post: g-klaven@geijerskolan.se

Redaktion: Jonas Herrlin, Edward Olsson

Fotobearbetning och grafisk form: Thomas Fredlund

Produktion: Geijerskolan, Ransäter, 2019

Korta kurser/Sommarkurser 2019

Ack, Värmeland du sköna (gruppbeställning)

11 - 15/6

Mindfulness yoga grundkurs

10 - 19/6

Orgelspelarkurs

21 - 28/7

Internationella musikveckan (kör och ensemblespel)

30/7 - 3/8

Geijersamfundets sommarkurs: Historiska brytpunkter

30/7 - 1/8

Sångkurs CVT – Introduktion

Kurser hösten 2019 och våren 2020

Allmän kurs musik

Allmän kurs måleri

Balans och inspiration

(Höstkurs)

Basår med svenska som andraspråk

Collegear - folkhögskola/universitet

Folkmusik i Ransäter

Gospellinje med internationell profil

Humanistisk-samhällsvetenskaplig linje

Jazzlinje

Kultur och musik – distans för seniorer

Kultur och måleri – distans för seniorer

Kultur och litteratur – distans för seniorer

Kultur och välbefinnande – distans för seniorer

Konstlinje

Kyrkomusikerutbildning

Litteratur- och skivlinje

Musikledarutbildning med internationell profil

Musiklinje

Välj bland nio profiler:

- Sång • Piano • Gitarr • Flöjt • Stråk
- Komposition • Individuell profil • Klarinett
- Förberedande kyrkomusikerutbildning

Musikproduktionsutbildning

Musikteaterlinje

Nordiska rockmusiklinjen

Skaparverkstad

(Vårkurs)

SFI

Songwriter (låtskrivarkurs)

Pröva på-dagar

